

Sygn. akt VI GC 676/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

M. J.

przeciwko:

(...) S. A. (...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S. A. (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. J. kwotę 1 377,60 zł (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddała powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 394,96 zł (trzysta dziewięćdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 676/17/3

UZASADNIENIE

Powód M. J. pozwem z dnia 28 lutego 2017 roku (data stempla pocztowego) wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. kwoty 3.960,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 września 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej oferuje wynajem pojazdów zastępczych klientom, których pojazd został unieruchomiony na skutek kolizji. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej powód dnia 31 lipca 2014 r. zawarł z T. G. umowę najmu pojazdu zastępczego marki S. (...). Strony dobową stawkę najmu ustaliły na kwotę 172,20 zł brutto. Okres najmu wyniósł 23 dni. Wraz z umową najmu strony zawarły umowę cesji, na mocy której poszkodowany przelał na rzecz powoda wierzytelność w postaci odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Ubezpieczycielem OC sprawcy szkody będącej przedmiotem

umowy cesji wierzytelności była pozwana. Powód wezwał pozwaną od zapłaty odszkodowania jednak wezwanie okazało się bezskuteczne.

W dniu 20 marca 2017 r. Sąd Rejonowy w Tychach w sprawie o sygn. akt VI GNC 495/17 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. V. (...) w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana stwierdziła, że kwestionuje zasadność korzystania przez poszkodowanego z najmu pojazdu zastępczego, czas najmu oraz stawkę najmu. Zdaniem pozwanej powód nie wykazał zasadności wynajmu pojazdu zastępczego we wskazanym przez niego okresie. W ocenie pozwanej czynsz najmu pojazdu klasy A w wysokości 140 zł jest zawyżony.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Dnia 28 lipca 2014 r., uległ uszkodzeniu samochód marki F. (...) stanowiący własność poszkodowanego T. G.. Ubezpieczycielem OC sprawcy w/w szkody była pozwana. Pojazd był niezbędny poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej.

Dowód: akta szkody (k. 83), oświadczenia (k. 16, 28).

W dniu 31 lipca 2014 r. poszkodowany zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przejął na cesjonariusza swoje wierzytelności – prawo do zwrotu kosztów najmu auta zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 28 lipca 2014 r. Poszkodowany zawarł z powodem dnia 31 lipca 2014 r. również umowę najmu samochodu zastępczego marki S. (...). Samochód był wynajmowany w okresie od 31 lipca 2014 r. do dnia 22 sierpnia 2014 r. Strony ustaliły dobową stawkę najmu na kwotę 140 zł netto. Naprawa uszkodzonego pojazdu trwała od dnia 31 lipca 2014 r. do dnia 7 lipca 2014 r.

Dowód: umowa najmu (k. 9), oświadczenie (k. 10), ogólne warunki najmu (k. 11), protokół-zdawczo odbiorczy (k. 12), arkusz likwidacji szkody (k. 13), oświadczenie (k. 14), umowa cesji wierzytelności (k. 18), mail (k. 19).

Pozwana wypłaciła poszkodowanemu dnia 4 września 2014 r. odszkodowanie tytułem szkody w pojeździe w kwocie 407,63 zł.

Dowód: potwierdzenie przelewu (k. 15).

Wezwaniami do zapłaty z dnia 23 września 2014 r., 30 marca 2015 r. oraz 14 grudnia 2015 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 3.960,60 zł. Pozwaną odmówiła wypłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: wezwania do zapłaty (k. 20-22), pisma pozwanej (k. 23-24, 27), pisma powoda (k. 25-26).

W dniu 1 września 2014 r. powód wystawiła na rzecz poszkodowanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 3960,60 zł brutto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego przez okres 23 dni.

Dowód: faktura VAT (k. 17).

Uzasadniony okres naprawy uszkodzonego pojazdu nie powinien przekroczyć 8 dni. Dobowa stawka najmu samochodu zastępczego należącego do klasy A w wysokości 140 zł netto tj. 172,20 zł brutto mieściła się w granicach stawek oferowanych przez podmioty wynajmujące pojazdy zastępcze na rynku lokalnym.

Dowód: opinia biegłego sądowego J. G. (k. 91-104), faktury Vat wraz potwierdzeniami przelewów (k. 29-32), cenniki (k. 33-35).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dokumenty, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się głównie treścią pisemnej opinii biegłego sądowego J. G. uznając, iż wnioski opinii pozostawały rzetelne, logiczne i odpowiadały na przedstawione biegłemu zagadnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanych.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Co ważne nie ulega wątpliwości, że poszkodowana niewątpliwie poniosłaby szkodę w majątku, gdyby musiał opłacić wynajem pojazdu zastępczego w dniu wynajmu, lub w chwili zdania pojazdu.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Należy wskazać, że na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela (uchwała SN z dnia 17.11.2011 r., akt III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28, LEX nr 1011468).

Spornym pomiędzy stronami była kwestia zasadności korzystania przez poszkodowanego z najmu pojazdu zastępczego, uzasadnionej dobowej stawki za najem pojazdu zastępczego oraz uzasadniony okresu najmu pojazdu zastępczego.

W toku procesu strona powodowa wykazała zasadność najmu samochodu zastępczego za pomocą przedłożonego oświadczenia zgodnie z którym pojazd był poszkodowanemu niezbędny do prowadzenia działalności gospodarczej.

Powołany w sprawie biegły sądowy wskazał, że uzasadniony okres naprawy uszkodzonego pojazdu nie powinien przekroczyć 8 dni. Zdaniem biegłego dobową stawką najmu samochodu zastępczego należącego do klasy A w wysokości 140 zł netto tj. 172,20 zł brutto mieściła się w granicach stawek oferowanych przez podmioty wynajmujące pojazdy zastępcze na rynku lokalnym. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego.

Zdaniem Sądu uzasadniony okres najmu samochodu zastępczego wynosił 8 dni. Sąd również uznał za uzasadnioną dobową stawkę najmu w wysokości 140 zł netto tj. 172,20 zł brutto, gdyż mieściła się w granicach stawek oferowanych przez podmioty wynajmujące pojazdy zastępcze na rynku lokalnym w okresie szkody.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne w części i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 377,60 zł (172,20 zł x 8 = 1 377,60 zł).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Powód domagał się zasądzenia ustawowych odsetek od dnia 17 września 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 1 377,60 zł złotych, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 2 583 złotych oraz dochodzonych od tej kwoty odsetek orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na koszty procesu powoda składały się kwota 199 zł z tytułu uiszczonej opłaty sądowej, kwota 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 800 zł tytułem uiszczonej zaliczki na poczet sporządzenia opinii przez biegłego sądowego oraz kwota 900 zł tytułem kosztu zastępstwa procesowego strony pozwanej ustalone zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015., poz. 1804 ze zm.), co dał łączną kwotę 1916 zł. Na koszty procesu strony pozwanej składały się kwoty 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 722,33 zł tytułem uiszczonej zaliczki na poczet sporządzenia opinii przez biegłego sądowego oraz koszt zastępstwa procesowego strony pozwanej w kwocie 900 zł, co dał łączną kwotę 1 639,33 zł. W związku z powyższym łączny koszt procesu wyniósł 3 555,33 zł. Pozwana utrzymała się ze swoim żądaniem w 65 %, a zatem 35 % kosztów postępowania powinno obciążyć pozwaną ($3\,555,33\text{ zł} \times 35\% = 1\,244,37\text{ zł}$). Pozwana poniosła koszt w wysokości 1 639,33 zł a zatem różnicę ($1\,639,33\text{ zł} - 1\,244,37\text{ zł} = 394,96\text{ zł}$) powinien zwrócić jej powód o czym orzeczono w 3 punkcie sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk